ఆరోజు డ్యూటీ ఎక్కాను. విజయవాడనుంచి తిరుపతి వెళ్ళే బస్సు లాంగ్ జర్నీ. బుకింగ్‌లో టిక్కెట్లు యిస్తున్నా కొందరు టిక్కెట్లు తీసుకోకుండా బస్సు ఎక్కుతారు; లోపల ఇస్తారనే ధీమాతో. టిక్కెట్లు చెక్ చేస్తున్నాను ఒకామె టిక్కెట్లకు బదులు నాలుగు పదిరూపాయల నోట్లు యివ్వబోయింది. రెండు తిరుపతి అంటూ.

"బుకింగ్‌లో టిక్కెట్లు తీసుకోలేదా,''

"లేదు... మీరివ్వండి.. ఎక్కడయి తేనేం..."

డబ్బు తీసుకొన్నా. నన్ను చూచి వాళ్ళ పాప చిన్నగా నవ్వింది; నా వేషం చూసి కాబోలు. పిల్లలు బడికి వెళ్తున్నప్పుడు యూనిఫాం వేసుకొని పుస్తకాల సంచీ మెడలో తగిలించుకొని వెళ్తుంటారు. అలాగే నేను ఖాకీడ్రెస్ వేసుకుని డబ్బుల సంచీ మెడలో వేసుకుని పంచి, టిక్కెట్లు పట్టుకొని ఉన్నా కదా... అందుకని నవ్వి ఉంటుంది.

"మీ పాప కెన్నేళ్ళండీ..."

"రెండేళ్ళు మొన్ననే నిండాయి..."

నిజానికి ఆ పాపకు నాలుగేళ్ళు నిండాయి. నాకు తెలుసు ఎలాగంటే వాళ్ళుండేది మా యింటి ఎదురుగుండానే.

వాళ్ళకు రెండంతస్థుల మేడలు ఒక అరడజను ఉన్నాయి. మా ఊళ్ళో వాళ్ళు సొంత కార్లో వెళ్ళేవాళ్ళు ఇవాళ బస్సు ఎందుకు ఎక్కారో... కారు చెడి పోయిందేమో... లేక ఇంటి యజమాని బిజినెస్‌కోసం కారులో ఎక్కడికయినా వెళ్ళాడేమో!...

ఆ యింట్లో ఉండేవాళ్ళు ఎవరో నాకు తెలుసు కానీ ఆ యింట్లో వాళ్ళకి మేము తెలీదు. తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం కూడా వాళ్ళకు లేదు. ఆ యువతి అలంకరించుకొన్న తీరు బస్సులో అందరినీ ఆకర్షించేదిలా ఉంది. ఇంకో ఆమె ఆ యువతి తల్లి పాపవాళ్ళ అమ్మమ్మకు అమ్మకు మధ్యలో కూర్చుంది ముగ్గురి సరిపోవాల్సిన సీటు వాళ్ళిద్దరికి ఆ పాపకు సరిపోయింది సొంత కార్లో విశాలంగా కూర్చున్నట్లు కూర్చున్నారు.

ఆపాప సరిగ్గా నేను బి ఏ. రెండో సంవత్సరంలో ఉండగా పుట్టింది. అప్పటినుంచి నాలుగు పుట్టినరోజు పండుగలు జరుపుకొని అయిదోది తర్వలో జరుపుకోబోతోంది, నా లెక్క ప్రకారం ఆ పుట్టినరోజు పండుగలకు ఎంతెంతో హడావిడి చేసేవాళ్ళు. ఒక పెళ్ళి లా జరిపించేవాళ్ళు. నేను అనుకొంటూ వుండేవాడిని పుట్టినరోజు పండుగకే యింత ఘనంగా జరిపించే వాళ్ళు పెళ్ళి ఎంత బ్రహ్మాండంగా చేస్తారో అని. పెద్ద పెద్ద వాళ్ళంతా వచ్చి ఆ పాపను ఆశీర్వదించి వెళ్తుండే వాళ్ళు వాళ్ళలో రాజకీయ నాయకులు, సినీ తారలు, వ్యాపారస్థులు, లక్షాధికార్లు, కోటీశ్వరులు ఉంటూండేవాళ్ళు. నిజానికి ఆ పాపకు అరటిక్కెట్టు తీసుకోవాలి. కానీ ఆమె తన పాపకు రెండేళ్ళే నిండాయి అంటున్నది. 'కస్టమర్ యీజ్ రైట్.'

రెండు టిక్కెట్లు తిరుపతికి తీసి ఇచ్చాను. చిల్లర తీయబోతున్నా.

"అమ్మా! నాకు నాలుగేళ్ళు కదమ్మా..." అంది ఆ పాప అంతలో.

"నీ మొహం... నీకేం తెలుసు...

నోరు మూసుకుని కూర్చో..." అంది వాళ్ళ అమ్మ.

"ఎందుకే ఊరికే వసపిట్టలా వాగుతావు? నీకు నాలుగేళ్ళా! నవ్వుతారు ఎవరన్నా వింటే..." అంది వాళ్ళ అమ్మమ్మ

"అయితే మరి నాకు యిప్పుడెన్నేళ్ళు..." అంది ఆపాప. ఆపాప తెలివికి నేను ఎంతో సంతోషించాను

"మొన్నేగా రెండు నిండాయి."

"రెండేళ్ళేనా... అమ్మమ్మా...మరి నీకెన్నేళ్ళు... పదేళ్ళా!..."

నాకు అమాంతం నవ్వు వచ్చింది పిట్టకొంచెం కూత ఘనం అనే సామెత ఆ పాపపట్ల ఋజువైంది.

"ఛీ... నీ మొహం...నాకు ఏభై ఆరు నేళ్ళు..." అంది వాళ్ళ అమ్మమ్మ

"అబ్బ... అన్నేళ్ళే..." ఆశ్చర్యంతో ఆ పాప కళ్ళు పెద్దవిచేసి నోటిని గుండ్రంగా సున్నాలా చుట్టింది. నా దగ్గర కెమేరా లేదు. కానీ మనస్సనే కెమేరా ఉంది. దాన్లో ఆ పాప ముచ్చటగా ముద్రింపబడింది.

చిల్లర యిచ్చేసి నా సీట్లోకి వచ్చి కూర్చున్నా; మిగిలిన టిక్కెట్లు చెక్ చేసి. నా చెవులు మాత్రం ఆపాప మాటల మీదే కేంద్రీకరించబడ్డాయి.

"అమ్మా! ఇవేంటమ్మా!..." అంటోంది టిక్కెట్లు చూస్తూ.

"అవి టిక్కెట్లు...పారెయ్యకు..." అని వాళ్ళ అమ్మమ్మ తీసుకొంది.

"టిక్కెట్లు ఎందుకూ..."

"మనం ఇక్కడ నుంచి తిరుపతి వెళ్తున్నామూ... అందుకు... ఛార్జీ యిచ్చి యివి తీసుకోవాలి..."

"...అంటే మనం టిక్కెట్లు కొంటే డబ్బులిచ్చినట్లా..."

"అవును... ఏమి తెలివే నీ తెలివి..." వాళ్ళ అమ్మమ్మ పాపను ముద్దుపెట్టుకొంది.

"మరి యిన్ని ఎందుకూ..."

"ఇవి మీ అమ్మకూ... ఇవి నాకూ..."

"మరి నాకో..."

"నువ్వు చిన్నపిల్లవి. నీకు టిక్కెట్టు అక్కర్లేదు."

"నీ అంత అయితే నాకూ తీసుకొంటావా అమ్మా!..."

"ఊఁ... అవును కానీ యిక నోరు మూసుకొని కూర్చో..."

ఆ పాప వెనక్కు తిరిగి నన్ను చూచి చిన్నగా నవ్వింది నేనూ నవ్వాను. చాలా సేపు ఆ పాప మాట్లాడకుండా కూర్చుంది అయిష్టంగా

వాళ్ళకు ఎంతెంతో డబ్బు ఇళ్ళల్లో బ్యాంకుల్లో మూలుగుతున్నా ఒక అర టిక్కెట్టు దగ్గర అబద్ధాన్ని ఆడటించటం ఎందుకో నాకు అర్థంకాలేదు. ఒక విధంగా వాళ్ళ అలా అబద్ధాల్ని ఆడా

ధించక పోతే యిన్ని అంతస్థులు పెంచ గలిగే వాళ్ళు కాదేమో!

ఆ పాపలో తొంగిచూస్తున్న ఆలో చనలు నాకు ఆశ్చర్యాన్నీ, ఆనందాన్నీ కలిగించాయి. పాపం, పుణ్యం — తెలీని లేత వయస్సు. లోకంలో జరిగేవాటిని అర్థం చేసుకోవాలనే ఆ పాపలోని ఆరాటం మెచ్చదగింది. ఆకుల చాటు నుంచి తొంగి చూస్తున్న మొగ్గలా ప్రపంచంలోకి తొంగిచూస్తున్నది ఆపాప.

బస్సు చాలా వేగంగా వెళ్తోంది.

"అమ్మా! నాకెన్నేళ్ళే... రెండా.. నాలుగా..." మళ్ళీ పాప మొదలు పెట్టింది.

''ఎన్నయితేనేం... పాతిక..." వాళ్ళమ్మ కోపంగా చెప్పింది.

"పాతికేళ్ళంటే నీకన్నా పెద్దా... మరి మొన్న బాబాయితో పాపకు నాలుగేళ్ళని చెప్పావేం..."

పాపకు అనుమానాలు సముద్రంలోని అలల్లా వస్తున్నాయి.

"నోరు మూసుకొని కూర్చో..." వాళ్ళ అమ్మమ్మ అంది.

మళ్ళీ పాప వెనక్కు తిరిగి వెనకాల కూర్చున్న నన్ను చూచి నవ్వింది. నేనూ నవ్వాను. చాలా సేపు ఏం మాట్లాడినట్లు లేదు పాప.

సింగరాయకొండ వచ్చింది. ఇక్కడ భోజనంకోసం బస్సు ఆగుతుంది. భోజనం చెయ్యదల్చుకొన్నవారంతా భోజనంచేసి రండని అందరినీ హెచ్చ రించి బస్సు దిగి వెళ్ళాను. పాపను బస్సులోనే ఉంచి వాళ్ళ అమ్మ, అమ్మమ్మ భోజనానికి దిగి వచ్చారు. నేను చకచకా భోజనం ముగించి బస్సెక్కాను.

కొద్ది సెకన్లలో ఆ పాప నా దగ్గరకు కొచ్చింది

"ఏంకావాలి పాపా? ఆక లేస్తున్నదా?..."

తల అడ్డంగా తిప్పింది ఆకలి లేదన్నట్లు.

"ఏమండీ... నాకూ టిక్కెట్టు యివ్వరూ..." అంది.

"అలాగే యిస్తాను... కానీ నీకు మూడేళ్ళు నిండితేగానీ టిక్కెట్టు యివ్వను..."

"నాకు నాలుగేళ్ళుగా మరి..."

"నీకు రెండు నిండాయని మీ అమ్మ చెప్పారుగా...''

"కాదు... నాకు నాలుగేళ్ళు... నేనేం చిన్నమ్మాయిని కాదు. నాకూ టిక్కెట్టివ్వరూ..."

"అలాగే..." అన్నా.

పాపకు అబద్ధం యొక్క విలువ తెలీదు.

పాప వాళ్ళ అమ్మ, అమ్మమ్మ రావటం గమనించి వెళ్ళి కూర్చో. మన్నా పాప వెళ్ళి కూర్చుంది.

అంతా రావటంతో బస్సు బయలు

దేరింది. కొత్తగా ఎక్కినవాళ్ళకు టిక్కెట్టు యిచ్చి జనాన్ని ఒక్కసారి లెక్కచూచి కాగితంలోని లెక్కలు సరిపోయాక తృప్తిపడి సీటులోకి వచ్చి కూర్చున్నాను.

''అమ్మా! ఆయన నాకు టిక్కెట్టు యిస్తానన్నారు..."

"ఎవరూ..."

పాప నన్ను చూపింది.

"ఛత్‌ప్... నోరు మూసుకుని కూర్చో..."

"అమ్మా! నాక్కూడా టిక్కెట్టు తీసుకోవే..."

"టిక్కెట్టు లేదు... గిక్కెట్టులేదు.. అరవకు..."

పాప సన్నగా ఏడవడం మొదలు పెట్టింది.

"ఏడవకు..."

పాప ఏడుపు ఎక్కువైంది. బస్సు లోని జనం అటు చూస్తున్నారు.

"ఏమిటండీ! పాప ఏడుస్తోంది..." వెనక సీట్లో కూర్చున్నామె అడిగింది పాపవాళ్ళ అమ్మను.

"తిన్నది అరక్క... దీనికి టిక్కెట్టు కావాలిట..."

"మీ టిక్కెట్టు ఇవ్వండి కాసేపు. ఏడుపు మానుతుంది." ఉచిత సలహా ఇచ్చింది ఆమె.

వాళ్ళ అమ్మమ్మ తన దగ్గరున్న టిక్కెట్లను పాపకిచ్చింది.

పాప తీసుకోలేదు.

"ఇవి వద్దూ... అవి కావాలీ..." అంటూ నన్ను చూపింది.

పాపవాళ్ళ అమ్మ నావైపు కోపంగా చూచింది. ఎందుకంటే ఇందాక పాప నాతో మాట్లాడుతూండటం వాళ్ళు చూచారు. ఆ చూపులు 'నువ్వు మా అమ్మాయికి మంత్రం వేసావు... నీదే తప్పు' అన్నట్లున్నాయి.

ఇప్పుడు ఆ పాపకు నేను టిక్కెట్టు యివ్వాల్సిందే. అంతవరకూ ఊరుకొనే టట్లులేదు. ఆ పాప కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు రావటం నేను సహించలేకపోతున్నాను. దాంతోపాటు వాళ్ళ అమ్మ ప్రసరింప చేస్తున్న ఆ కోపపు కిరణాల్ని చూడలేక పోతున్నాను.

లేచి వాళ్ళ సీటుదగ్గర కెళ్ళాను

"పాపా! ఏం కావాలమ్మా..."

"టిక్కెట్టు... ఊ... ఊ..."

టిక్కెట్లలోంచి ఒక టిక్కెట్టు చించి పంచివేసి యిచ్చా. అది నా దగ్గరున్న మినిమమ్ టిక్కెట్టు.

ఆ టికెట్ తీసుకొంది పాప. అంతే. ఆపాప ముఖంలో ఏడుపు అస్తమించింది. చంద్రోదయం అయింది. కొన్ని క్షణాల్లో ఆ పాప ముఖంలో వెన్నెల వెల్లి వేసినట్లయింది.

"అమ్మా! డబ్బులివ్వు... మరి..."

వాళ్ళ అమ్మ డబ్బులిచ్చింది. తీసు

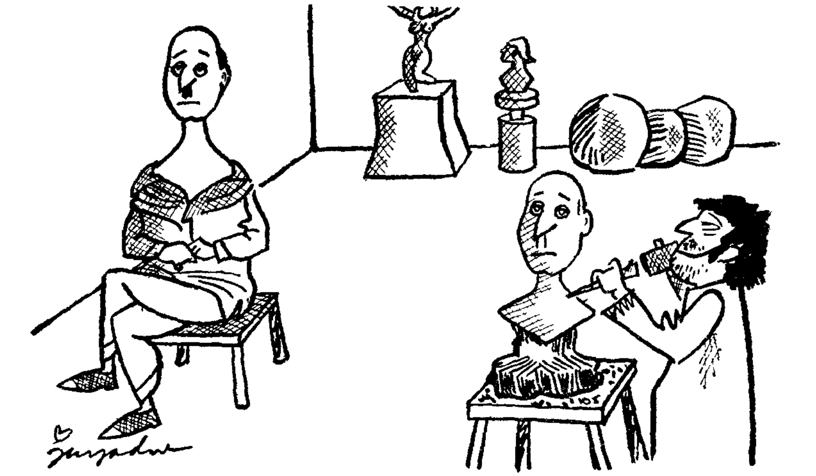

కొని నవ్వుతూ వెళ్ళి నా సీట్లో కూర్చు న్నాను.

ఆ పాపను, నేనిచ్చిన టిక్కెట్టు చంద్రమండలానికి తీసుకొని వెళ్ళిందనే చెప్పొచ్చు. శత్రు రాజ్యాన్ని జయించిన గర్వం, పట్టాభిషిక్తుడయినప్పటి యువ రాజు ఆనందం– రెండూ పెనవేసుకొని ఆ పాపలో మెరిసాయి.

ఆ పాపకు నిజానికి అరటిక్కెట్టు తీసుకోవాలి. తను టిక్కెట్టు తీసుకొని మాత్రమే ప్రయాణం చేయాలనేది ఆ పాప తెలుసుకోగలిగింది. నేను పాపకు అరటిక్కెట్టు ఇవ్వకపోయినా ఏదో ఒక టిక్కెట్టు ఇచ్చాను. దానికి వాళ్ళ అమ్మ డబ్బులిచ్చింది అది ఏ టిక్కెట్టు అనేది ఆ పాప మేధకు అందనిది. కానీ డబ్బు లిచ్చి టిక్కెట్టు తీసుకోవటం వరకే ఆ పాపకు కావలసింది. అది నెరవేరింది. విజయపతాకం ఎగురవేసింది.

ఒక అబద్ధంతో కొన్ని రూపాయల్ని రక్షించుకోగలిగింది వాళ్ళ అమ్మ. ఒక నిజానికి కొన్ని పైసలు చెల్లించాల్సి వచ్చింది పాప విషయంలో. ఏది ఏమైనా నిజంకోసం, న్యాయంకోసం ఆ అమ్మాయి చేసిన పోరాటం మాత్రం హర్షించతగ్గది. ఆ నిజానికి ఆ పాపకు కనీసం ఒక బిస్కెట్టు పాకెట్ బహుమతిగా యిద్దామనే ఉద్దేశం కలిగింది. కానీ వాళ్ళ అమ్మా వాళ్ళు ఏమన్నా అనుకొంటారేమోనని వెనకడుగు వేసాను పాపను మనసులో జ్ఞాపకాల పొరల్లో దాచుకొన్నాను ఒక నిధిలాగా.

వాళ్ళింటికి ఎదురుగుండా ఉండటంతో ఆపాప బయటకు వచ్చినప్పుడు పిలు చేసుకొని మాట్లాడుతూండేవాడిని.

ఆ పాప పేరు జ్యోతిట. నన్ను 'మామయ్యా' అని పిలవమని చెప్పా.

ఒకసారి నన్నడిగింది 'అత్తయ్య ఏదని'.

ఆపిల్ల తెలివితేటల్ని వృద్ధిచేసు కొంటున్నది

వీలు దొరికినప్పుడల్లా జ్యోతికి మంచి మంచి నీతి కథలు, అవీ చెప్తూండే వాడిని. జ్యోతికి నేనంటే చాలా యిష్టంగా ఉండేది.

దాదాపు రోజూ జ్యోతీ నేనూ కలుసు కొని కనీసం రెండు నిమిషాలయినా గడుపుతూండేవాళ్ళం

ఇలా జరుగుతున్న కాలం ఒకరోజు ఆగిపోయిందనిపించింది. ఆ రోజు జ్యోతి నాకు కనిపించలేదు ఆ తరువాత ఒక పదిహేను రోజులకు కనిపించింది. నేను చూడని యీ పదిహేను రోజుల్లో చాలా మార్పు కనిపించింది జ్యోతిలో. జ్యోతిలో యౌవనం తొంగిచూచింది.

పూర్వంలాగా ఇప్పుడు జ్యోతి నా దగ్గరకు రావటంలేదు ఆడవాళ్ళలో మార్పు వచ్చినంత త్వరగా మగ వాళ్ళలో రాదు కాబోలు.

ఈ లోపల నేను నా ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చాను. దానికి కారణం ఏదో ప్రయివేటు కంపెనీలో నాకు వచ్చిన మరో మంచి ఉద్యోగమే

నేను సంసారంతో సహా ఊరు మార్చాల్సివచ్చింది. వెళ్ళేరోజు జ్యోతి కనిపించింది వెళ్తున్నానని చెప్పాను.

ఆ అమ్మాయిల్లో యిప్పుడు ఒక విధమైన 'రిజర్వ్‌డ్‌నెస్' కలిసిపోయింది. ఇప్పుడిప్పుడే ప్రపంచంలోకి అడుగు పెడ్తున్నట్లనిపించింది ఆ హోదాను చూచాక.

ఎవరికో ఇల్లు అద్దెకిచ్చేసి ఆ ఊరు వదిలేసాము మేము.

* * *

ఆపదలు, ఆనందాలు, తుఫాన్లు, వడగాడ్పులు, ఎండలు, వెన్నెలలు, వికసించిన పూలు, వాడిపోయి నేలకు రాలిన పూలు, ఇవన్నీ కాలం చేసే మార్పులు. కాలం చూపించే చిత్రంలో రంగు రంగుల బొమ్మలు, కొన్నిచోట్ల చీకట్లు ముసురు కొన్న మూలలు ఉంటాయి.

కాలగతిలో చాలా సంవత్సరాలు. గడిచిపోయాయి.

ఈ మధ్యకాలంలో జ్యోతికి పెళ్ళ యింది. అప్పుడప్పుడూ మా ఇంటికి వెళ్తూండటంతో వాళ్ళింట్లో జరుగుతున్న మార్పులు అన్నీ కాకపోయినా కొన్ని తెలుస్తూండేవి.

చిన్నపిల్ల కన్య అయింది

కన్య శ్రీమతి అయింది. ఇల్లరికం ఉండే భర్తను సంపాదించింది.

ఇక ఆ తరువాత మార్పు మాతృ మూర్తి అవటం.

నా కళ్ళల్లో చిన్నపిల్లలా మెదులు తున్న జ్యోతి మాతృమూర్తి అయింది. ఆ చిన్నపిల్లకు ఒక చిన్న పిల్లవాడు.

మా ఊరు వెళ్ళినప్పుడల్లా జ్యోతిని కలుసుకోటానికే ప్రయత్నించేవాడిని.

కొన్నిసార్లు కలుసుకోవటం వీలు పడలేదు కూడా.

వయస్సు పైబడుతున్నకొద్దీ సత్తువ క్రిందకు వెళ్ళిపోతుంది. నా ఆరోగ్యం బాగా దెబ్బతిన్నది. దాంతో ఒక ఏడెని మిదేళ్ళు మా ఊరే వెళ్ళలేదు.

నా ఆరోగ్యం కుదుటపడితే నీ కొండకొస్తాం. తలనీలాలిస్తామని నా శ్రీమతి మొక్కుకుంది వేంటటేశ్వర స్వామికి.

నా ఆరోగ్యం కొంచెం మెరుగ్గా ఉండటంతో వీలుచూచుకొని తిరుపతి ప్రయాణం కట్టాము సంసారంతో.

* * *

తిరుపతి వెళ్ళే బస్సు చాలా రద్దీగా ఉంది. టిక్కెట్లు ముందుగానే రిజర్వు చేయించుకోవటంతో బస్సులో సీట్లకు ఇబ్బందిపడలేదు.

కండక్టరు టిక్కెట్లు తనిఖీ చెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు

ఒక యువతి దగ్గర ఆగిపోయాడు

"ఆ అబ్బాయికి ఎన్నేళ్ళు?"

"పదకొండు. అందుకే అరటిక్కెట్టు తీసుకొన్నాము.

ఆ గొంతు నాకు బాగా పరిచయమైనదే.... అవును...జ్యోతి. దాదాపు ముప్పయి అయిదేళ్ళ క్రిందట బస్సులోని చిన్నపిల్ల జ్యోతి కళ్ళముందు పరుగెత్తింది. ఆ అబ్బాయి జ్యోతి కొడుకు. వాళ్ళని నేను గుర్తుపట్టగలిగాను. కానీ నన్ను వాళ్ళు పట్టలేరేమో! ఎందుకంటే బాగా పెరిగిన గడ్డం, నెరసిన నా పొదు వాటి తలవెంట్రుకలు నా ముఖాన్ని మూసివేసాయి.

"పదకొండేళ్ళా..."

"అవును. అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసరం నాకు లేదు."

కండక్టరు ఒత్తిడి చేయలేదు, ఎందుకంటే జ్యోతిని చూస్తే ఆమె పెద్ద కుటుంబంలోని పిల్ల. పెద్దవాళ్ళు మాట్లాడిన మాట అచ్చుగుద్దిన నిజంతో సమానం.

నిజానికి జ్యోతి కొడుక్కి యిప్పుడు పదమూడేళ్ళు నిండి ఉండాలి

జ్యోతి అబద్ధం చెప్పిందా!

నా బుర్రలో మథనం ప్రారంభమయింది. నాకేదో పిచ్చి ఎక్కినట్లనిపించింది.

ఆనాడు నిజంకోసం, టిక్కెట్టు కోసం గోలచేసిన జ్యోతి నవ్వుతూ నాక్కనిపించింది.

బస్సు గుంటూరులో ఆగింది.

కాఫీకోసం జ్యోతి, వాళ్ళ అమ్మ దిగి వెళ్ళారు ఆ అబ్బాయిని అక్కడే ఉండమని చెప్పి.

నేను బాబును పిలిచాను.

''బాబూ! నీకెన్నేళ్ళు..."

"పదకొండేళ్ళు..."

"నిజంగా..."

"ఆ... నిజంగా..."

"అదిసరే.. నువ్వేం చదువుతున్నావు..."

"ఎనిమిదో తరగతి..."

"అయితే నీకు పదమూడేళ్ళు కదూ"

"ఆ... అవును... పదమూడే..."

బిక్క మొహం వేసాడు.

"మరి పదకొండేనని చెప్పావేం..."

"మా అమ్మ అలా చెప్పమంది; ఎవరైన కండక్టర్లు వాళ్ళు అడిగితే. అలా చెప్పకపోతే మా అమ్మ కొడుతుంది..."

"అలాగా... సరే... వెళ్ళి కూర్చో..."

ఇంకా ఏం వ్రాయను.

చిన్నప్పటి జ్యోతికి, ఇప్పటి జ్యోతికి ఎంత వ్యత్యాసం...

దీని కారణం ఏమిటి?

ఆనాడు చిన్న నిజంకోసం చిటపటలు పేర్చిన జ్యోతి యివాళ తన కొడుక్కి అబద్ధాల్ని అమృతంలా అందిస్తోంది.

జ్యోతిని పలకరించాలనే ఉత్సాహం చచ్చిపోయింది.

జ్యోతి నన్ను ఎక్కడ గుర్తుపడుతుందోననే భయంతో తిరుపతిలో తప్పించుకొని తిరిగా. మరి జ్యోతి నన్ను చూచిందో లేదో; నన్ను మాత్రం పలకరించలేదు మళ్ళీ. జ్యోతిలోని యీ మార్పు సహజమైనదేనేమో! అనిపించింది. కానీ నేను ఊహించలేదు యిలాంటి మార్పును.

అందుకే షాక్ తిన్నాను.

'జ్యోతి'లోని 'జ్యోతి' ఆరిపోయింది. ఆమెలోని చిన్నప్పటి వెలుగు పారిపోయింది.

మరి ఇది నాకు షాక్ కాదా! మీరే చెప్పండి.